

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Obdo/51/2019
Identifikačné číslo spisu:	1216218577
Dátum vydania rozhodnutia:	30. júna 2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Pepelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:1216218577.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: V.. Q. W., X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom T. F. V., XXX XX H., proti žalovanému: BL Slovakia, spol. s r.o., so sídlom Mostná 72, 949 01 Nitra, IČO: 31 396 054, právne zast. C & T Advokáti s.r.o., so sídlom Fedinova 3b, 851 01 Bratislava, IČO: 51 284 961, o obnovu konania, vedenom na Okresnom súde Bratislava II sp. zn. 22Cb/411/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/145/2018-131, zo dňa 28.11.2018, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu o d m i e t a.

II. Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

1. Okresný súd Bratislava II, ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom 22Cb/411/2016-92 návrh na obnovu konania zamietol a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v celom rozsahu.

2. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 25.11.2016 domáhal povolenia obnovy konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 23Cb/368/2009. Žalobca odôvodnil svoju žalobu tým, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č. k. 23Cb/368/2009-400 zo dňa 5.4.2013 súd žalobu žalobcu (V.. Q.J. W.) zamietol s tým, že žalobcovi bola uložená povinnosť súhlasiť s vydaním predmetu úschovy (sumy 165.023,23 eur) žalovanému BL Slovakia s.r.o. Uvedený rozsudok bol Krajským súdom v Bratislave v celom rozsahu potvrdený, pričom Najvyšší súd SR dovolanie proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu odmietol. Žalobu na obnovu konania odôvodnil žalobca tým, že žalovaný v predmetnom konaní nemal vecnú legitimáciu, pretože pohľadávku voči INA Kysuce a.s. (suma 165.023,23 eur zložená do úschovy) postúpil žalovaný Dohodou zo dňa 29.9.2000 na BLOCK SK, IČO: 36537560. Ako dôkaz priložil dohodu o vzájomnom usporiadaní nárokov zo dňa 29.9.2010. Ďalej tvrdil, že peniaze za túto

pohľadávku (165.023,23 eur) žalovaný priznal ako zisk vo Výnosoch za rok 2015, o čom sa dozvedel až z účtovnej závierky žalovaného za rok 2015. Túto skutočnosť považuje za dôkaz, že žalovaný nebol vlastníkom tejto pohľadávky a preto ju musel priznať ako novonájdený príjem z rozhodnutí súdov. Keďže žalovaný podľa názoru žalobcu nebol vlastníkom, tak ani nemohol byť v predmetnom konaní vydaný rozsudok dňa 5.4.2013. Na predbežnom prejednaní sporu žalobca okrem iného uviedol, že ďalším novým dôkazom je vyjadrenie žalovaného zo dňa 23.3.2017, ktorým priznal, že pohľadávku v účtovníctve neevidoval.

3. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že by existovali skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré žalobca bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní a ktoré môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Skutočnosť, že žalovaný po prijatí sumy 165.023,23 eur v roku 2015 ju zaúčtoval do výnosov za rok 2015, hoci ju už raz do výnosov zaradil v roku 2000, avšak v roku 2010 k nej zaúčtoval do nákladov opravné položky, v dôsledku čoho ju musel po prijatí v roku 2015 podľa zákona o účtovníctve (§ 26 ods. 3 a 4) dať znovu do výnosov, nie je dôkazom, že žalovaný nebol vlastníkom danej pohľadávky v čase vydania rozsudku č. k. 23Cb/368/2009-400 zo dňa 5. 4.2013. Zároveň túto skutočnosť nemožno považovať za skutočnosť, ktorá by mala privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci, keďže nepreukazuje nedostatok pasívnej vecnej legitimácie žalobcu v danom konaní. Samotné zaúčtovanie danej položky (vedenie účtovníctva) nespôsobuje v žiadnom prípade zmenu vlastníckeho práva k finančnej sume, ktorej sa účtovný úkon týka. Súd sa v pôvodnom konaní riadne zaoberal podstatnými skutočnosťami tvrdenými v konaní, na základe ktorých žalobu zamietol a uložil žalobcovi povinnosť súhlasiť s vydaním predmetu úschovy (sumy 165.023,23 eur) žalovanému. Súd teda konštatoval, že Dohoda o postúpení pohľadávky medzi spoločnosťou BLOCK SLOVAKIA s.r.o. (pôvodné obchodné meno žalovaného) a AES s.r.o. zo dňa 26.07.2000 bola právoplatne určená za neplatnú (v konaní na tunajšom súde sp. zn. 25Cb/261/2000), t.j. AES s.r.o. nikdy nenadobudla pohľadávku voči dlžníkovi (zložiteľovi) INA Kysuce a.s., teda ani žalobca nemohol nadobudnúť túto pohľadávku od spol. AES s.r.o. Za daného skutkového stavu nebolo možné v pôvodnom konaní rozhodnúť inak, ako žalobu v celom rozsahu zamietnuť, čo bolo aj potvrdené odvolacím súdom. Žalobcom predložený dôkaz na správnosti pôvodného rozsudku nič nemení, nakoľko žalobca ani nijak nepreukázal, že spôsob vedenia účtovníctva žalovaným bol nesprávny, t.j. v rozpore so zákonom o účtovníctve, či inými účtovnými predpismi. Rovnako to nevyplýva ani zo znaleckého posudku č. XX/XXXX vypracovaného V.. K. Š., ktorý mal posúdiť správnosť účtovnej evidencie spoločnosti žalovaného k 31.12.2010. Žalobca do spisu nezložil ani dôkaz, z ktorého má vyplývať, že by žalovaný priznal, že pohľadávku v účtovníctve neevidoval, resp. že by mu nepatrila. Skutočnosť, že žalovaný spravil účtovnú operáciu formou opravných položiek neznamená, že stratil vlastnícke právo k pohľadávke. Pohľadávky žalovaný evidoval na účte - 311 (t.j. Odberatelia), čiže nikdy neboli z účtovníctva vyradené. Boli k nim len vytvorené opravné položky, t.j. zaúčtované riziko zníženia hodnoty. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že tvrdenia žalobcu ohľadom existencie dôvodov pre obnovu konania sú irelevantné, nemajú oporu v zákone, najmä v ustanovení § 397 CSP, z čoho zásadne vyplýva že žalobu na obnovu konania nie je možné proti právoplatnému rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 23Cb/368/2009-400 zo dňa 5. 4.2013 pripustiť.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca, ktorý uviedol, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa neho vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, čo zakladá odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. c, d, f, g, h C. s. p. Žalobca namietal, že sudca, ktorý vec rozhodoval je v takom priateľskom vzťahu k bratovi advokáta žalovanej, JUDr. Petrovi Heinrichovi, sudcovi na Okresnom súde Nitra, a i k samotnému advokátovi žalovanej, N.. M. R., že si s ním tyká (§ 365 ods. 1 písm. c/ C. s. p) a tiež, že spis vo veci vôbec nepozná a žiadne z jeho podaní nikdy ani nečítal (§ 365 ods. 1 písm. d C. s. p). Žalobca taktiež namietal, že zák. č. 431/2002 Z.z. na vec použiť nemožno, keďže možný je s ohľadom na zákaz priamej retroaktivity, jedine postup podľa zák. č. 563/1991 Zb. o účtovníctve (§ 365 ods. 1 písm. f) C. s. p) a tiež že daňové priznanie, ktoré bolo vypracované v r. 2014 je

antidatované, sfalšované N.. M. R., N.. J. K. a V.. B. B.Š.. Za účelom predloženia dôkazu o zmienenom falšovaní preto predložil pravú výročnú správu žalovanej, platnú pre r. 2010 ako i uznesenie valného zhromaždenia, ktorým je táto závierka účtovného roku 2010 schválená a navrhol aby k falšovaniu zmienenej závierky súd vykonal dokazovanie výsluchom V.. B. B., konateľa žalovanej v r. 2010 a v r. 2014.(§ 365 ods. 1 písm. g/ C. s. p).

5. Žalobca ďalej v odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie rozhodol, že žalovaná bola povinná priznať zisk z pohľadávky 165.023,23 Eur v r. 2015 preto, že žalovaná tak musela učiniť, keďže - ako tvrdil súd prvej inštancie - správne účtovala podľa zák. č. 595/2003 Z.z. Súd prvej inštancie tvrdil, že žalovaná zdanila zisk zo spornej pohľadávky dvakrát, t.j. v r. 2000 a následne i v r. 2015 (súd opatrne nehovoril o úhrade dane, ale o „evidovaní pohľadávky v účtovníctve“, čo je to isté) čo je nezákonné a je v rozpore s všeobecne známym princípom zákazu dvojitého zdanenia jediného zisku. Za týchto okolností bola preukázaná úhrada dane zo spornej pohľadávky v r. 2015 dôkazom, že v r. 2000 táto pohľadávka žalovanej nepatriła (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p). Na základe uvedených námietok žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie a obnovu konania povolí a prizná žalobcovi náhradu trov konania.

6. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (ďalej len „odvolací súd“) po oboznámení sa s obsahom spisu súdu prvej inštancie a s dôvodmi odvolania žalobcu prejednal vec a dospel k záveru, že odvolaniu proti rozsudku súdu prvej inštancie nie je možné vyhovieť a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 , 2 C.s.p potvrdil.

7. Odvolací súd v dovolaní napadnutom rozsudku konštatoval jeho vecnú správnosť a uviedol, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil skutkový stav a vec správne právne posúdil. Odvolací súd mal za to, že nie je daný zákonný dôvod na opakovanie alebo doplnenie dokazovania v súlade s § 384 C.s.p., a preto je viazaný skutkovým stavom veci, tak ako bol zistený súdom prvej inštancie v súlade s § 383 C.s.p. Odvolací súd po prejednaní veci dospel k záveru, že žalobca v priebehu odvolacieho konania neuviedol žiadne skutočnosti spôsobilé spochybniť závery súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu rozhodol na základe skutkového stavu preukázaného predloženými dôkazmi a zistený skutkový stav následne správne právne posúdil. S dôvodmi napadnutého rozsudku sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil a na doplnenie jeho správnosti k odvolacím námietkam žalovaného uviedol, že v konaní pred súdom prvej inštancie nerozhodoval vylúčený sudca. Žalobca nepodal námietku zaujatosti voči zákonnému sudcovi a jeho tvrdenia o tykaní zákonného sudcu s právnym zástupcom žalovaného neboli preukázané. Tvrdenie žalobcu, že zákonný sudca nepoznal spis bolo subjektívnym tvrdením žalobcu a bez preukázania tohto tvrdenia nepredstavoval spôsobilý odvolací dôvod, resp. nezakladá inú vadu konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. S podaním žalobcu zo dňa 2.2.2018 sudca oboznamoval priamo na pojednávaní dňa 7.2.2018 a poskytol ho aj žalovanému. Rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 5.4.2013 č. k. 23Cb/368/2009-400, nadobudol právoplatnosť dňa 30.6.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15.5.2014, č. k. 1Cob/240/2013-459, a vykonateľnosť dňa 3.7.2014. Toto rozhodnutie nahrádzalo prejav vôle žalobcu v tom, že sa nahrádzal jeho súhlas s vydaním predmetu úschovy, finančnej sumy 165.023,23 EUR zloženej zložitelom INA Kysuce, a.s., Dr. G. Schaefilera, Kysucké Nové Mesto, IČO: 36 386 553, prijatej uznesením Okresného súdu Žilina, č.k. Nc/a/1/2002-23 z 5.6.2003. Žalovanému BL SLOVAKIA, spol. s r.o.. Týmto rozhodnutím žalovaný nedostal sumu 165.023,23 EUR. Až následnými ďalšími súdnymi konaniami pred Okresným súdom Žilina, ktorý uznesením zo dňa 11.9.2014, č. k. ONca/1/2002-356, rozhodol, že suma 165.023.23 EUR uložená v úschove uschovávatelom INA Kysuce a.s. sa vydávala žalovanému, o ktorom ešte rozhodoval v odvolacom konaní Krajský súd Žilina, č. k. 7CoD/13/2014. uznesením zo dňa 30. 4.2015, ktorým uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil, právoplatným v roku 2015, bolo rozhodnuté, že žalovaný má dostať predmetnú sumu 165.023,23 EUR a to od spoločnosti INA Kysuce a.s. (nie od žalobcu). Dohoda o postúpení pohľadávky medzi spoločnosťou BLOCK SLOVAKIA s.r.o. a AES s.r.o. zo dňa 26.7.2000 bola určená za neplatnú (v konaní Okresného súdu Bratislava II. sp. zn. 25Cb/261/2000), t. j. AES s.r.o. nikdy nenadobudla pohľadávku voči dlžníkovi (zložitelovi) INA Kysuce a.s., teda ani žalobca nemohol nadobudnúť túto pohľadávku od spol. AES s.r.o. (prevod z AES s.r.o. na G. W. a prevod zo G. W. na žalobcu boli taktiež neplatné). Preto aj

odvolací súd dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že by existovali skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré žalobca bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní a ktoré môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Žalobcom tvrdený dôkaz ako nová skutočnosť - zaúčtovaný výnos v roku 2015 - nebol skutočnosťou podľa § 397 písm. a) alebo b) a nebol ani dôvodom pre prípustnosť žaloby na obnovu konania podľa § 397 CSP, pretože nie je dôkazom o tom, že by žalovaný nebol vlastníkom dotknutej pohľadávky. Žalobca nepredložil žiadnu novú skutočnosť alebo dôkaz, ktoré by neboli použité či známe v pôvodnom konaní a ktoré by mohli preniesť priaznivejšie rozhodnutie pre žalobcu. Na záver odvolací súd konštatoval, že nie sú dané ani odvolacie dôvody podľa § 365 písm. f/, g/, h/ C. s. p.

8. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote dovolanie, s poukazom na dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) v spojení s § 432 C.s.p., teda že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenie právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

9. Žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) v dovolaní namietal že nemá vedomosť o žiadnom rozhodnutí dovolacieho súdu, ktoré by sa vzťahovalo k predmetu prejednávaneho konania a preto sa domnieva, že vo veci ide o prípad dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Podľa jeho názoru to však neznamena, že súdna prax takéto prípady nerieši - v súdnej praxi najvyšších súdnych autorít ide o ustálenú súdnu prax, čo je preukázané najmä rozsudkom Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Obo 191/2003, ktorý bol pod názvom „Podiel na zisku spoločníka s ručením obmedzeným“, uverejnený v časopise Zo súdnej praxe, v 2. zväzku ročníka 2005 na str. 48, ale i rozsudkom Najvyššieho súdu SR, sp. zn. Obdo V 5/97, uverejnenom v časopise Zo súdnej praxe č. 1/98. Podľa citovaných rozsudkov Najvyššieho súdu SR si v dovolaní utvoril svoj názor, ktorý presadzoval počas celého súdneho konania a ktorý obhajuje i predloženým dovolaním.

10. Dovolateľ ďalej tvrdil, že súdy oboch stupňov vyslovili právny názor, podľa ktorého žalovaná oprávnené vlastní peniaze vo výške prijatí sumy 165.023,23 eur získané zo súdnej úschovy Okresného súdu Žilina, ako úhradu tej pohľadávky, ktorú žalovanej do imania súdy právoplatne priznali konaním Okresného súdu Bratislava II č. k. 23Cb/368/2009. Súdy tak podľa názoru dovolateľa učinili na základe nesprávneho právneho názoru, ktorým tvrdili, že žalovaná správne účtovala, ak v r. 2010 zaúčtovala do nákladov opravné položky, v dôsledku čoho musela spornú pohľadávku zdaniť až v roku 2015, po prijatí úhrady zmienenej pohľadávky, hoci údajne túto pohľadávku žalovaná mala vlastniť v imaní už v r. 2000. Dovolateľ má za to, že tento v súčasnosti právoplatný právny názor súdov však nie je správny, pretože predloženým dovolaním bolo preukázané, že žalovaná žiadne opravné položky do nákladov nezaúčtovala a súdy zmiatla tým, že im predložila ako dôkaz nezákonne pozmenenú verejnú listinu. Pretože ale súdy oboch stupňov pokladali po celý čas konania nezákonne pozmenenú verejnú listinu za pravú, je konanie súdov oboch stupňov zaťažené rovnakou vadou, pre ktorú nemôže byť žiaden z rozsudkov považovaný za platný a preto navrhol aby odvolací súd postupom podľa § 449 ods. 2 C.s.p., zrušil aj rozhodnutie súdu prvej inštancie, pretože podľa jeho názoru nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu.

11. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný ktorý uviedol že, dovolanie žalobcu nie je dôvodné a navrhol, aby odvolací súd dovolanie zamietol a zároveň aby zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) /§ 35 C. s. p./, po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom, v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

13. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej

inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

14. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., teda, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

15. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.). Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie úspešne napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a 421 C. s. p.

16. Podľa § 420 C. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, pokiaľ rozhodnutie trpí niektorou z väd konania vymenovaných v písm. a/ až f/ predmetného ustanovenia (tzv. vady zmätočnosti)

17. Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

18. Pokiaľ dovolanie nemá vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a tiež označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom neskúma odvolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

19. Žalobca v dovolaní uviedol, že prípustnosť dovolania je založená ustanoveniami § 421 a § 432 C. s. p. a dovolací dôvod konkretizoval § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., avšak neformuloval jednoznačným spôsobom právnu otázku. Súd pri právnom posúdení veci rieši právne otázky, preto nemožno dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie veci odôvodniť spochybnením skutkových záverov súdu. Dovolací súd skutkové závery nie je oprávnený preskúmať, pretože v zmysle § 442 C. s. p. je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

20. Právnu otázkou je otázka, ktorá je rozhodujúca pre splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p. a možno ňou rozumieť tak otázku hmotnoprávnu, ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce a pod., ako aj otázku procesnoprávnu, ktorej riešenie záviselo od aplikácie a interpretácie procesných ustanovení /3Cdo/158/2017/.

21. Z obsahu dovolania je zjavné, že žalobca právnu otázku významnú pre rozhodnutie odvolacieho súdu (ktorú mal dovolací súd vo svojom rozhodnutí vyriešiť) konkrétne nevymedzil a rovnako ju nemožno vyvodiť ani z obsahu dovolania. Pri vymedzení dovolacieho dôvodu v súlade s ustanovením § 432 ods. 2 C. s. p. nepostačuje všeobecné konštatovanie dovolateľa, že odvolací súd vec nesprávne posúdil. Dovolací súd nemôže namiesto dovolateľa vytvárať vlastnú právnu argumentáciu vyvodením z možnej nespokojnosti dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu. V takom prípade by uskutočnil procesne neprípustný dovolací prieskum, priečiaci sa nielen koncepcii právnej úpravy dovolania v Civilnom sporovom poriadku, účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p., ale aj princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania, keďže jeho rozhodnutie by bolo založené na

iných skutočnostiach, než aké boli tvrdené dovolateľom a ku ktorým mala možnosť vyjadriť sa protistrana vo vyjadrení k dovolaniu.

22. Na základe uvedených skutočností dovolací súd dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. f/ C. s. p. odmietol.

23. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje /§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p., § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p./.

24. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.